

**Шевченко Аліна, 12 років,
м БДЮТ, гурток «Українознавство»
Керівник: Попова Оксана Борисівна
м. Умань, Черкаська обл.**

«Небесна квітка Айстра»

Частина I

Бувають моменти,
Що, ніби фрагменти,
Летять думки-коні
В твоїй голові.
Думки позлітались,
До купки зібрались.
Сегменти уклались
В пригоді одній.

Чи давно було, не знаю...
У хатинці попід гаєм
Жив старий дідусь Оверко
З господарством чи малим.
Над усе любив він квіти,
То для діда, наче діти.
Запашні, барвисті, гарні
Айстри розквітали файні –
Зірочки, що впали з неба
Й сяють на землі.

Старий пильнує дні і ночі:
Його квітник милує очі.
Та, як найде журби хвилинка,
Все пригадає неодмінно.
І спогад в душу зазирає,
Сльозу із серця витискає!

Частина II

Колись в селі життя було.
Було, як кажуть, й загуло.
Співали, дружно працювали,
На вечорницях жартували...
Ось там й Марічку він зустрів.
Побачив... й ледве не зомлів!
Красуня просто неземна!
Царівна з казки, чарівна!

В селі поміж люди вже чутка ходила,
Що матір – відьмачка Марійчина була.
Навчила доньку замовлянь, чаклувати.
Уміла з птахами вона розмовляти.
І шепіт трави, й щебетання пташине,
Тварин розуміла, була дівка дивна.

«Он, бачиш в небі, наче сад.
Яскраві зорі, ніби квіти.
Як принесеш найкращу квітку,
То будеш мати собі жінку», -
Оверкові Марічка каже.
А бідолашний – слів не в'яже,
Окутий вродою дівичі,
Хоч в ополонку йди топиться!

Частина III

Понури́в голову Оверко.
Здається, зірка не далеко.
Поклав у торбу хліб і сало
Та й вирушив в дорогу жваво.
Пішов у ніч... Важкий то шлях
Взаємного кохання.
Не знав Оверко, зірка та –
Примха була марна.

Місяць в небі світить ясно,
Освітив дорогу вчасно.
«Місяченьку, підкажи,
Як дістатись до зорі?!»
«Тобі дорогу покажу.
На гору йтимеш ти круту.»
Ішов Оверко не три дні.
Зима вступилась вже весні.
Нарешті й скеля навісна
Зустріла хлопця, як мара.
На гору лізе він щодуху,
Лиш голос серця свого слуха.
Коліна збив, подряпав лоба,
До зірочки дістатись щоби.
Коли здолав козак вершину,
Упав, заснув, втомивсь хлопчина.
І сон побачив дивний дуже,
На правду схожий, любий друже.
Немов із неба зорі впали
І землю килимом заслали.
Донизу хутко він спустився,
І як на небі опинився:
Небесні зорі в землю впали
Й квітками айстри проростали.

Частина IV

Таке трапляється в житті:
Когось ти щиро любиш,
А відповідь – холодне «Ні!»

Осінь над лісом зеленим
Малює у жовте вже клени.

У синь прохолодну небесну
Вдивляються зірки земні.
Посіченим поглядом айстри:
Рожеві, ясні, зозулясті,
Торкаються струн мого серця
Промінчиком ніжним своїм.
Той айстровий килим барвистий
Заслав все подвір'я у діда
Маленькими зірками неба,
Що сяють тепер на землі.
І дивляться поглядом ніжним
У небо безмежне, безкрас,
Як світять далеко їм сестри,
Й палкий надсилають привіт.